

Poučovací povinnost soudu, zásada předvídatelnosti

Postup podle ustanovení § 118a o. s. ř. přichází v úvahu tehdy, jestliže účastníky uvedená tvrzení a navržené (případně i nenavržené, ale provedené) důkazy nepostačují k tomu, aby byl objasněn skutkový stav věci. Byla-li žaloba zamítnuta (popřípadě procesní obrana žalovaného neobstála) nikoli proto, že účastník řízení stran určité rozhodné (právně významné) skutečnosti neunesl důkazní břemeno (že se jím tvrzenou skutečnost nepodařilo prokázat), nýbrž na základě učiněného skutkového zjištění (tj. že byla tvrzená rozhodná skutečnost prokázána anebo bylo prokázáno, že je tomu jinak, než bylo tvrzeno), pak zde není důvod pro postup soudu podle ustanovení § 118a odst. 3 o. s. ř.

Zásada předvídatelnosti rozhodnutí se v rozhodovací praxi soudů neprosazuje pouze v těch procesních situacích, na něž pamatuje ustanovení 118a o. s. ř., za překvapivé (nepředvídatelné) je považováno též takové rozhodnutí, jež z pohledu předcházejícího řízení originálním způsobem posuzuje rozhodovanou věc a jehož přijetím je účastník řízení zbaven možnosti skutkově a právně argumentovat.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 32 Cdo 1591/2011, ze dne 29.4.2013)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobce J. L., zastoupeného Mgr. P.S., advokátem se sídlem v Č.B., proti žalovanému Z. S., zastoupenému Mgr. T.B., advokátem se sídlem ve V., o vydání věci, eventuálně o náhradu škody, vedené u Okresního soudu v Prachaticích pod sp. zn. 5 C 83/2009, o dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. ledna 2011, č. j. 5 Co 1478/2010-174, tak, že rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. ledna 2011, č. j. 5 Co 1478/2010-174, se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění

Žalobce se v souzené věci po žalovaném domáhal vydání 59,28 m³ modřínové kulatiny v celých délkách jakostní třídy B (dále jen „dřevní hmota“) a pro případ, že ji žalovaný již nemá v držení, zaplacení částky 5.928,- EUR se zákonným úrokem z prodlení od 6. srpna 2009 do zaplacení. Okresní soud v Prachaticích rozsudkem ze dne 30. dubna 2010, č. j. 5 C83/2009-87, žalobu zamítl a rozhodl o nákladech řízení.

Soud prvního stupně zjistil, že žalobce se dne 30. června 2009 setkal s jednatelem společnosti T s. r. o. (dále též jen „společnost“) O. M. a P. P. na skládce dřeva v L., kterou má pronajatu společnost, a dohodli se, že žalobce poté, co se rozhodne, že předmětnou dřevní hmotu vezme, zaplatí ji v hotovosti a odveze; společnost neměla kapitál a žalobce ji musel (při předchozích obchodech) vyplácet vždy hotově. Dřevní hmotu společnosti prodal Ing. B., obchod za něho obstarával P. P., který měl za dřevní hmotu inkasovat peníze, přepravu provedl V. M.. O. M. vystavil za společnost uvedeného dne (30. června 2009) na dřevní hmotu fakturu na částku 5.928,- EUR a příjmový pokladní doklad o převzetí fakturované částky v hotovosti a žalobce označil dřevní hmotu svým jménem, k zaplacení fakturované částky však nakonec nedošlo a nedošlo ani k předání dřevní hmoty, neboť zaplacení ceny bylo sjednáno jako podmínka předání. Následně totiž došlo k rozporům ohledně množství dřevní hmoty, neboť žalobce zjistil rozdíl v kubatuře. Tuto skutečnost sdělil jednatelem

společnosti při jeho návštěvě v N., načež O. M. s ním odmítl dále jednat a dřevní hmotu prodal žalovanému, jenž za ni dne 1. července 2009 zaplatil v hotovosti částku 115.916,- Kč a dřevní hmotu odvezl. O obchodu mezi žalobcem a společností žalovaný věděl, byl však informován o tom, že tento obchod nedopadl, protože žalobce nezaplatil kupní cenu.

Soud prvního stupně neuvěřil tvrzení žalobce, že kupní cenu zaplatil, ačkoliv bylo doloženo fakturou a příjmovým dokladem, a přiklonil se k verzi žalovaného, podle níž k platbě hotovosti žalobcem dne 30. června 2009 nedošlo. Významnou shledal zejména svědeckou výpověď P. P., jenž podle jeho úsudku přesvědčivě vypověděl, že přijel speciálně pro peníze za dřevo, k předání peněz však nedošlo a svědek dříví ponechal na místě jen proto, že obchodní vztahy mezi žalobcem a O. M. se mu jevily v pořádku a v případě odvezení dřeva by musel platit za dopravu.

Na základě toho soud prvního stupně prostřednictvím aplikace ustanovení § 443 odst. 1 a § 445 obchodního zákoníku (dále též jen „obch. zák.“) dovodil, že nedošlo-li k předání dřeva, pak žalobce nenabyl vlastnické právo k dřevní hmotě. Soud prvního stupně uzavřel, že žalovaný, jenž kupní cenu zaplatil, proto koupil dřevní hmotu od vlastníka a aplikace ustanovení § 446 obch. zák. je nadbytečná. Nicméně zároveň usoudil, že se žalovaný choval přiměřeně situaci a s ohledem na okolnosti byl v dobré víře; v situaci, kdy všichni zúčastnění jednoznačně věděli, že s O. M. se obchoduje jen za hotové, přičemž k přechodu vlastnictví dochází až zaplacením kupní ceny, nebylo lze očekávat od žalovaného, že bude kontaktovat žalobce, zda opravdu nezaplatil.

Krajský soud v Českých Budějovicích k odvolání žalobce shora označeným rozhodnutím rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém výroku o věci samé změnil a uložil žalovanému povinnost vydat žalobci 59,28 m³ modřínové kulatiny v celých délkách jakostní třídy B ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozsudku. Zároveň rozhodl o nákladech řízení před soudy obou stupňů.

Odvolací soud především zopakoval důkazy provedené soudem prvního stupně, až na důkaz výpovědi žalovaného (jenž se, ač předvolán, ani k jednomu ze tří odvolacích jednání nedostavil); v tomto ohledu proto (jak uvedl) vycházel ze zjištění, která z výpovědi žalovaného učinil soud prvního stupně. Odvolací soud též dokazování doplnil, a to příjmovým dokladem ze dne 30. června 2009 o převzetí částky 8.000,- EUR od žalobce svědkem M., který žalobce předložil v odvolacím řízení, dále listinami ze spisu Policie České republiky č. j. KR PC - 7915-45/TČ-2009-010681 na základě důkazního návrhu, který žalobce učinil již před soudem prvního stupně, a výpověďmi svědkyň M. M. a M. H., jejichž výslech žalobce navrhl až v průběhu odvolacího řízení.

Na základě zhodnocení takto provedených důkazů vzal odvolací soud oproti soudu prvního stupně za prokázané, že příjmový doklad byl O. M. vystaven oproti zaplacení částky 5.928,- EUR na něm uvedené, tedy že žalobce tuto částku O. M. (jako jednateli společnosti) zaplatil. Shodně se soudem prvního stupně zjistil, že O. M. a žalobce byli dohodnuti, že jakmile bude zaplaceno, je tím také zboží předáno, tudíž kupující si může zboží odvézt.

Na takto zjištěný skutkový stav věci odvolací soud aplikoval ustanovení § 443 odst. 1 obch. zák., podle něhož kupující nabývá vlastnického práva ke zboží, jakmile je mu dodané zboží předáno, a dovodil, že jestliže se strany kupní smlouvy dohodly na tom, že zboží bude předáno tím, že bude zaplaceno, a učinily tak ve smyslu ustanovení § 450 obch. zák. předání závislým na zaplacení, došlo k předání dřevní hmoty právě tím, že byla zaplacena. Tím se žalobce stal vlastníkem dřevní hmoty. Žalovaný, který uzavřel kupní smlouvu ohledně téhož zboží druhý den poté, co jeho vlastnictví nabyl žalobce, tedy koupil zboží od nevlastníka. Vzhledem k ustanovení § 446 obch. zák. mohl i v takovém případě nabýt vlastnické právo, ledaže v době, kdy měl vlastnictví nabýt, věděl nebo vědět měl a mohl, že prodávající není vlastníkem a že není ani oprávněn zbožím nakládat za účelem jeho prodeje. Při řešení této otázky odvolací soud vycházel ze zjištění, které učinil soud prvního stupně z výpovědi žalovaného, totiž že žalovaný věděl, že dřevní hmota byla prodávána žalobci a prodej ztroskotal

jenom na tom, že podle sdělení O. M. nebylo ze strany kupujícího zapláceno. Odvolací soud dospěl k závěru, že žalovaný v dobré víře nebyl, protože se mohl dovědět, že žalobce se ve skutečnosti vlastníkem zboží stal. On sám měl při dřívějších obchodech s žalobcem určité problémy a mohl tedy předpokládat, že určité nesrovnalosti mohly nastat i při obchodu mezi O. M. a žalobcem. Již samotné sdělení svědka M. jej mělo vést k opatrnosti při nabývání téže dřevní hmoty, a jestliže tak neučinil, nejsou předpoklady pro nabytí vlastnického práva od nevlastníka splněny.

Odvolací soud uzavřel, že žaloba na vydání dřevní hmoty je důvodná, přičemž vzhledem k tomu, že jde o věc druhově určenou, bylo možno vyhovět primárnímu petitu na vydání věci.

Rozsudek odvolacího soudu napadl žalovaný dovoláním, jež co do přípustnosti opřel o ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) občanského soudního řádu a co do důvodnosti o všechny zákonem stanovené dovolací důvody [§ 241a odst. 2 písm. a) a b) a odst. 3 o. s. ř.].

Dovolatel především vytkl odvolacímu soudu, že zopakováním důkazů nad míru určenou dovolacímu soudu, zejména výslechem svědkyň M. M. a M. H., které nebyly vyslechnuty před soudem prvního stupně, protože jejich výslech nikdo nenavrhl, prolomil zásadu neúplné apelace a v rozporu s ustanovením § 205a o. s. ř. tak přihlédl k novým důkazům. Tím odvolací soud podle přesvědčení dovolatele zatížil řízení vadou, jež mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Nesprávného právního posouzení se měl odvolací soud dopustit při výkladu dobré víry podle ustanovení § 446 obch. zák. Dovolatel zpochybnil správnost úvahy odvolacího soudu; podle jeho přesvědčení je oproti tomu, čím argumentoval odvolací soud, zcela zřejmé, že věděl, že obchod neproběhl, protože znal žalobce a jeho způsob jednání, kdy docházelo vždy ke snížení ceny. Neměl proto důvod nevěřit O. M., že obchod neproběhl. Poukázal na to, že nakonec i závěry soudů obou stupňů stojí pouze na věrohodnosti svědků, a zdůraznil, že si nedokáže představit, jakým způsobem by si za těchto okolností musel ověřovat, zda došlo či nikoliv k přechodu vlastnického práva, když tuto otázku nejsou schopny jednoznačně zodpovědět ani soudy a docházejí k různým závěrům. Dovolatel zdůraznil, že nebylo žádných objektivních okolností, které by v něm vzbuzovaly podezření, že „svědek M.“ (rozuměj zřejmě společnost) již není vlastníkem. Nemohl tedy vědět, že „svědek M.“ není vlastníkem, a dodnes je přesvědčen, že nabýval od vlastníka.

Naplnění dovolacího důvodu podle ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř. dovolatel spatřuje v tom, že odvolací soud se nevypořádal s otázkou, proč nedostal V. M. zapláceno týž den za dopravu od O. M., když ten od žalobce kupní cenu obdržel, a proč nedostal zapláceno ani P. P., který měl na obchod dohlížet a byl za dřevo zodpovědný. Vytkl odvolacímu soudu, že „tyto a další fakta“ nechal otevřená a z drobných odchylek výpovědi svědků M. a P. dovodil jejich nevěrohodnost.

Dovolatel navrhl, aby Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření k dovolání shledává přípustnost provedení nových důkazů v řízení před odvolacím soudem v tom, že jimi byla v souladu s ustanovením § 205a odst. 1 písm. c) o. s. ř. zpochybněna věrohodnost důkazů provedených soudem prvního stupně. Jinak se ztotožnil se závěry odvolacího soudu a navrhl, aby dovolání bylo odmítnuto jako zjevně bezdůvodné anebo zamítnuto.

Se zřetelem k době vydání rozsudku odvolacího soudu se uplatní pro dovolací řízení - v souladu s bodem 7. článku II., části první, přechodných ustanovení zákona č. [404/2012](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony - občanský soudní řád ve znění účinném do 31. prosince 2012.

Po zjištění, že dovolání bylo podáno ve lhůtě stanovené v § 240 odst. 1 o. s. ř. oprávněnou osobou

(účastníkem řízení), při splnění podmínek povinného zastoupení předepsaných ustanovením § 241 o. s. ř., Nejvyšší soud dovodil, že dovolání je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř., neboť směřuje proti rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé.

Nejvyšší soud tedy přezkoumal napadené rozhodnutí z hlediska uplatněných dovolacích důvodů, jsa jimi v zásadě vázán, včetně toho, jak je dovolatelka obsahově vymezila (srov. § 242 odst. 3 větu první o. s. ř.). Zkoumal též z úřední povinnosti (srov. § 242 odst. 3 větu druhou o. s. ř.), zda řízení netrpí zmatečnostmi uvedenými v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i jinými vadami řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, i když nebyly v dovolání uplatněny. Dospěl přitom k závěru, že dovolání je důvodné.

Nejvyšší soud se nejprve zabýval otázkou, zda se odvolací soud v procesu zjišťování skutkového stavu věci dopustil namítané procesní vady, popřípadě zda nezatížil řízení jinou vadou, dovoláním neuplatněnou, a dospěl k závěru, že dovolací důvod stanovený v § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř. byl uplatněn opodstatněně.

Svůj procesní postup, při němž doplnil dokazování výsledkem svědkyň M. M. a M. H., navrženým až v průběhu odvolacího řízení, odvolací soud odůvodnil tím, že poučení okresního soudu při přípravném jednání bylo zcela obecné a soud prvního stupně už nereagoval na skutečnosti vyšlé najevo při dokazování v průběhu dalších jednání. Odvolací soud je toho názoru, že žalobce měl být poučen podle ustanovení § 118 (míněn nepochybně § 118a) odst. 3 o. s. ř. za situace, kdy soud prvního stupně vyhodnotil důkazy jím navržené jako takové, které jeho tvrzení neprokazují, a zároveň si byl vědom toho, že další důkazy v úvahu přicházejí. Protože žalobce až z rozsudku soudu prvního stupně seznal úvahy soudu týkající se hodnocení důkazů, aniž byl v průběhu řízení poučen o možnosti navrhnout další důkazy vzhledem k tomu, co vyšlo v řízení najevo, neshledal odvolací soud protizákonným doplnit dokazování důkazy navrženými žalobcem až v průběhu odvolacího jednání.

Podle ustanovení § 118a odst. 3 o. s. ř. zjistí-li předseda senátu v průběhu jednání, že účastník dosud nenavrhl důkazy potřebné k prokázání všech sporných tvrzení, vyzve jej, aby tyto důkazy označil bez zbytečného odkladu, a poučí jej o následcích nesplnění této výzvy.

Podle ustanovení § 205a odst. 1 o. s. ř. skutečnosti nebo důkazy, které nebyly uplatněny před soudem prvního stupně, jsou u odvolání proti rozsudku nebo usnesení ve věci samé dovolacím důvodem jen tehdy, jestliže a) se týkají podmínek řízení, věcné příslušnosti soudu, vyloučení soudce (přisedícího) nebo obsazení soudu; b) jimi má být prokázáno, že v řízení došlo k vadám, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci; c) jimi má být zpochybněna věrohodnost důkazních prostředků, na nichž spočívá rozhodnutí soudu prvního stupně; d) jimi má být splněna povinnost tvrdit všechny pro rozhodnutí věci významné skutečnosti nebo důkazní povinnost, a to za předpokladu, že pro nesplnění některé z uvedených povinností neměl odvolatel ve věci úspěch a že odvolatel nebyl řádně poučen podle § 118a odst. 1 až 3; e) odvolatel nebyl řádně poučen podle § 119a odst. 1; f) nastaly (vznikly) po vyhlášení (vydání) rozhodnutí soudu prvního stupně.

Podle ustanovení § 213 odst. 5 o. s. ř. při zjišťování skutkového stavu odvolací soud nepřihlíží ke skutečnostem nebo důkazům, které byly účastníky řízení uplatněny v rozporu s § 205a nebo § 211a.

Nejvyšší soud ve svých rozhodnutích vyložil, že poučení podle ustanovení § 118a odst. 1 až 3 o. s. ř. slouží tomu, aby účastníci tvrdili v potřebném rozsahu skutečnosti rozhodné pro posouzení uplatněného nároku (aby splnili povinnost tvrzení) a aby označili důkazy způsobilé tato tvrzení prokázat (aby splnili povinnost důkazní). Účelem této poučovací povinnosti je zabránit tomu, aby se účastník nedozvěděl až z rozhodnutí pro něho nepřiznivého, tedy překvapivě, že podle hodnocení soudu neunesl břemeno tvrzení či důkazní břemeno, a aby měl příležitost doplnit chybějící tvrzení či

navrhnout další důkazy. Proto také ustanovení § 205a odst. 1 písm. d) o. s. ř. při úpravě výjimek z principu neúplné apelace, ovládající odvolací řízení ve sporech, výslovně stanoví, že skutečnosti nebo důkazy, které nebyly uplatněny před soudem prvního stupně, jsou odvolacím důvodem jen tehdy, jestliže jimi má být splněna povinnost tvrzení nebo důkazní povinnost, a to za předpokladu, že pro nesplnění některé z uvedených povinností neměl odvolatel ve věci úspěch (tj. že rozhodnutí pro něho nepříznivé bylo založeno na závěru o neunesení břemene tvrzení či důkazního břemene).

Důkazní břemeno vyplývá z ustanovení § 120 odst. 3 věty druhé o. s. ř., podle něhož neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází soud při zjišťování skutkového stavu z důkazů, které byly provedeny. Důkazním břemenem se tedy rozumí procesní odpovědnost účastníka řízení za to, že v řízení nebyla prokázána jeho tvrzení; důsledkem jeho neunesení je účastníkův procesní neúspěch. Účelem tohoto procesního instrumentu je umožnit soudu rozhodnout o věci samé i v takových případech, kdy určitá skutečnost významná podle hmotného práva pro rozhodnutí o věci nebyla prokázána, tj. kdy výsledky hodnocení důkazů neumožňují soudu přijmout závěr ani o existenci této skutečnosti, ani o tom, že tato skutečnost nenastala (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. února 2002, sp. zn. 21 Cdo 762/2001, uveřejněný v časopise Soudní judikatura č. 5, ročník 2002, pod číslem 86).

Postup podle ustanovení § 118a o. s. ř. tedy přichází v úvahu tehdy, jestliže účastníky uvedená tvrzení a navržené (případně i nenavržené, ale provedené) důkazy nepostačují k tomu, aby byl objasněn skutkový stav věci (srov. např. usnesení ze dne 27. června 2003, sp. zn. 21 Cdo 121/2003, či rozsudek ze dne 25. května 2006, sp. zn. 22 Cdo 2335/2005, uveřejněné v Souboru civilních rozhodnutí Nejvyššího soudu, C. H. Beck, pod číslem C 4255, ústavní stížnost proti němuž Ústavní soud usnesením ze dne 1. listopadu 2006, sp. zn. II ÚS 532/06, odmítl). Byla-li tedy žaloba zamítnuta (popřípadě procesní obrana žalovaného neobstála) nikoli proto, že účastník řízení stran určité rozhodné (právně významné) skutečnosti neunesl důkazní břemeno (že se jím tvrzenou skutečnost nepodařilo prokázat), nýbrž na základě učiněného skutkového zjištění (tj. že byla tvrzená rozhodná skutečnost prokázána anebo bylo prokázáno, že je tomu jinak, než bylo tvrzeno), pak zde není důvod pro postup soudu podle ustanovení § 118a odst. 3 o. s. ř. (srov. shodně např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. března 2011, sp. zn. 32 Cdo 3211/2010, jež je, stejně jako ostatní rozhodnutí Nejvyššího soudu zde citovaná, veřejnosti k dispozici na webových stránkách Nejvyššího soudu).

Tak je tomu též v souzené věci. Soud prvního stupně nezaložil své rozhodnutí ve věci samé na skutkovém závěru, že se žalobci nezdařilo prokázat tvrzení, že zaplatil společnosti (jejímu jednateři O. M.) kupní cenu, nýbrž na skutkovém zjištění, že žalobce kupní cenu nezaplatil. K tomu, aby na základě výsledků předběžného (pracovního) hodnocení provedených důkazů poskytl žalobci znovu poučení podle ustanovení § 118a odst. 3 o. s. ř. (srov. v tomto ohledu rozsudek velkého senátu Nejvyššího soudu ze dne 20. června 2012, sp. zn. 31 Cdo 619/2011, uveřejněný pod číslem 115/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek), neměl tedy soud prvního stupně důvod a závěr odvolacího soudu o tom, že žalobce (odvolatel) nebyl v řízení před soudem řádně poučen podle § 118a odst. 3 o. s. ř., ač takto poučen být měl, není správný.

Pak se ovšem na uplatnění důkazního návrhu výsledkem uvedených dvou svědkyň až v odvolacím řízení ustanovení § 205a odst. 1 písm. d) o. s. ř. nevztahuje. Jestliže proto odvolací soud k těmto důkazům přihlédl, tj. provedl je a zprávy, které jejich provedením získal, zohlednil v rámci zjišťování skutkového stavu věci, porušil zákaz vyplývající pro odvolací soud z ustanovení § 213 odst. 5 o. s. ř. Dovolatel tedy odvolacímu soudu důvodně vytýká, že svým postupem prolomil zákaz novot v dovolacím řízení vyplývající z principu neúplné apelace.

Porušení ustanovení § 213 odst. 5 o. s. ř. je v každém případě vadou řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, neboť jde o vadu, jíž je postižen proces zjišťování skutkového stavu věci v řízení před odvolacím soudem. Rozhodnutí odvolacího soudu tudíž z uvedeného důvodu

nemůže obstát.

Pro úplnost je na místě dodat, že zásada předvídatelnosti rozhodnutí se v rozhodovací praxi soudů neprosazuje toliko v těch procesních situacích, na něž pamatuje ustanovení 118a o. s. ř. Za překvapivé (nepředvídatelné) je považováno též takové rozhodnutí, jež z pohledu předcházejícího řízení originálním způsobem posuzuje rozhodovanou věc a jehož přijetím je účastník řízení zbaven možnosti skutkově a právně argumentovat (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 12. června 2001, sp. zn. III. ÚS 729/2000, a ze dne 11. června 2007, sp. zn. IV. ÚS 321/2007, oba in www.usoud.cz, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. září 2007, sp. zn. 22 Cdo 2125/2006, uveřejněný v časopise Právní rozhledy č. 24, ročník 2007, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. března 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009, uveřejněný v časopise Soudní rozhledy číslo 9, ročník 2010, a z poslední doby již citované usnesení sp. zn. 32 Cdo 3211/2010 a rozsudek ze dne 28. března 2012, sp. zn. 32 Cdo 4706/2010). Taková procesní situace však v souzené věci nenastala. Účastník řízení ostatně nemůže být zaskočen (překvapen) samotnou skutečností, že se soud v procesu zjišťování skutkového stavu věci přikloní na základě hodnocení provedených důkazů ke skutkové variantě odpovídající tvrzením protistrany.

Jestliže je procesní postup odvolacího soudu při zjišťování skutkového stavu věci postižen vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, pak nemá smysl zkoumat, zda zjištěný skutkový stav věci má či nikoliv oporu v provedeném (vadou zatíženém) dokazování a zda byl skutkový stav věci (zjištěný vadným procesním postupem) správně posouzen po právní stránce.

Protože napadené rozhodnutí odvolacího soudu není správné, Nejvyšší soud je, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), podle ustanovení § 243b odst. 2, části věty za středníkem, o. s. ř. zrušil a věc podle ustanovení § 243b odst. 3 věty první o. s. ř. vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)